

Blandværk.

(Fortfat.)

"Har Provsen?" "Ja, jeg har faaet; det underer Dem; men naar man først er kommen i Digelen, skal jeg sige Dem, og faar gennemgaet den — om jeg saa maa sige — klassiske Proves, saa bliver man jo helt støbt om. Paa mine ensomme Ture tænker jeg tit paa, hvad jeg var, da jeg saa paa Marken ved min Hjord: en sorgløs, barføddet, fattig Dreng, uden anden Udflugt end Stoven og Bakkerne, og naar jeg saa tænker paa, hvad jeg nu er, saa maa jeg ofte sige med Tat, Herrens Veje er underlige — Naa, men det var ikke om mig selv, vi stude tale, det var om Tomas. Provsen tav og saa velselsvis paa Præsten og Læseren.

"Ja," begyndte den første, "vi kunne jo godt læse noget privat med ham." Han saa spørgende hen paa Læseren.

"Jeg har lidt tænkt paa," tog denne Ordet, "at bede Præsten om noget, og nu synes jeg, Lejligheden er passende til at komme frem med det."

Præsten og Provsen saa tavse paa ham.

"Det var, om Præsten vilde læse lidt Latin med min Valdemar. Jeg er Entemand, og han er mit eneste Barn, hvorfor jeg gerne vilde, han skulde noget videre frem end sin Fader. Hvis saa var, saa kunde Tomas og han følges ad."

"Meget gerne, meget gerne," "Aperligt," sagde Provsen.

"Hvad de almindelige Skolefog angaar," fortalte Læseren, "bestaan jeg paa at tage sig af det, og det skal være mig en Fornøjelse at tage Tomas med."

"Udmærket," udbrød Provsen fornøjet, "de Herre begynner at faa, og saa faar vi se, hvad det kan føre til."

Der opstod nu en lille Pause. Saa kom Stemmen atter i Gang og bevægede sig snart paa et, snart paa et andet Omraade. Endelig læste Bogen for Døren, Provsen tællede for den rare Dag baade her og der, og kom endelig til Gæde. Dag vinduesruben i Dagligstuen nikkede freuen, medens Præsten og Læseren i Døren endnu en Gang tiltraabte deres sidste Farvel, idet Bogen stængede ud.

Det blev Aften, en dejlig Aften, som den kan ejes her først i Oktober. Det var bliffligt. Solens sidste Rand forsvandt bag Skystræben. Fuldmånen var allerede højt oppe; men først da Solen i Aftenrødens sidste mættede Strimer sendte sit Gødnat, fik den Mod til rigtigt at kinne. Saa samlede Stjernene sig i Kredse om den paa den dunkleblaa Himmelshælvning. Det var næsten lige saa lyst som om Dagen. Bakterne med Stoven i det fjerne stenedes tydeligt, men i bløde, fine Omrids. Hørdens Njet retedes, var det, som Genstandenes Billeder blødt, svævende, strømmede ind og smertefrit tegne sig paa Døds Baggrund. Det trattede ikke at stirre ud i det fjerne om Dagen i det blændende Sollys. Den enlige Vandrer er en faaen Aften i godt Selskab. Det er, som Udsinder af ufsligige Smaa-Bakser forberet frem af det brune Løv paa Trærnes Grene, fra de raslende Blade paa Stobunden, fra Bøttens sagte Nislen. Det er som ufsligige Hænder fare let hen over Hjertets Strenge, der klinger Toner berinde, Indtrykkene vedler, Tante læder sig til Tante, Minder dukker op, lyse Minder, der bringer Hjertet til at sulte; dog ogsaa mørke Minder; men de drages mistt frem, for at vedses med Læseren. De talder Suffet frem, det bliver til Ord: Hjertets Van om Afgivelse. Det former sig til Billie: at gøre alt det onde og daarlige godt igen. Meget begner, som Maanedstimer for Solens Glans. Det kommer an paa, hvor dybt det er faldt.

Tomas og Møllersens Marie sab aede ved Aaen, der snoe sig imellem Engene bag om Aaen og i den maanedne Aften sluttede sig som en Svulvame om de grønne Marker. Hun var en smul lille Pige med brune Hine og mørkt Haar, den Gang ti Aar. De havde løst omkring her nebe paa deres Vindings-Begejdr, var nu trakte og varme. Derfor havde de søgt Hvile paa et Par store Sten ved Nabedren. Som

tiiflynde af en fælles ubevidst Træng, idet de saa op imod den skjænkede Himmel, istemmede de Ingemanns Aftenang: Fred hviler over Land og By.

Det var bløde Barnestemmer, der smeltede godt sammen. Og som de sang, saa klang og tonebde det inde i deres eget Bryst; uforstaaet Haab og Skærlighed.

Ogsaa Skolelæreren var ude paa Aftenur. Han havde i Aften tænkt sig en ekstra fin Cigar, en højtidelig Luftis. Valdemar fulgte ham. Faderen havde talt om Stjernehimlen; han havde nævnt Raunene paa entelte af Stjernerne og fortalt om de umaadelige Afstande mellem disse og Jorden. Nu gik de tavse Side om Side. Læseren var henhjulet i Betragtninger over Dagens Begivenheder. Han levede dem om igen, en efter en. Men underligt var det, hans Tanker trejede bestandig om et bestemt Punkt. Hvorhen han sendte dem, de vendte stadig tilbage til samme Sted, som tiltrukket af en vældig Kraft, og han maatte selv med; han kunde ikke rive sig løs. Nu stod han der igen, maatte for tiende Gang. Men det ejede endnu hele Rhythens Frisshed at se dem om igen det underlige, gribende Djevlsk, da Provsen havde sin Fingerr i hans Anaphul. Han næsten følte endnu det lette Nyl, han stredede spag. Han gentalt sig Ordene, han hvilede dem aldeles nøjagtig. Tønen — den Vaagt, hvormed de blev udtalt, sad endnu fast i hans Hre. Hvad mente Provsen — ja hvad mente han? — var det virkelig en halvfaberit Vise? — eller var det ren tilfældigt, at hans Fingerr tog fat nedover? det var det store Spørgsmaal, som tun Tid og Taalmodighed kunde løse. Det klogeste var ikke at gøre sig Illusioner, der tun bringer Støveler, naar de brister. Han skulde imidlertid gerne sige Provsen i at læse noget privat med Tomas. — Nu naaede Aftenangens Tøner hans Ore. Han stod og lyttede. Det var, som der blev grebet i Strænge, rusten Strænge i hans eget Bryst. Is klang noget dampet der inde — Is rene Tøner af hans egne Barnesang; men tun et Djevlsk.

"Det er kolbt," næsten hofede han ud og lagde Haanden paa sit Bryst. Som naar en Haand lægges over Møllersens endnu vingeende Strænge, saa Tøneheden brat forstummet i en dump, skurrende Lyd, saaledes tav alt brat i hans Aare.

"Det er Tomas og Marie; de forskler dem jo, de dumme Børn." Han forklarede sine Streb, og snart naaede han Skedet, hvor de sad. Sangen holdt op. Tomas og Marie rejste sig, da de pludselig saa Skolelæreren staa foran dem.

"J forskler jer, Børn!" sagde han, "Hvad jer hjem."

"Ja, men vi skyer ikke," indvendede Børnene.

"J mærker det maaste ikke; men det er sandelig godt at sidde ude og svinge, naar det er saa kolbt."

Nellen saa i Rægheden, saa Marie var snart hjemme. Derpaa vandrede de tre tilbage. Undervejs fortalte Læseren Tomas, at Provsen havde rost ham og ment, han nok kunde lære noget mere. Derfor skulde han være rigtig flittig. "Jeg vil allerede i Morgen tale med dine Forældre om Sagen. Saa er det bestt, du møder sammen med Valdemar til Ekstratimer efter Skoletid. Præsten har lovet at læse Latin med jer begge. J skal naturligvis saa i en større Stole med Tiden. Der kan maaste blive et Par Provier ud af jer; men der maa arbejdes." Læseren søgte med stærke Farver at udmale for de to Drengede de glimrende Fremtidsillinger, som det maaste kunde falde i deres Lod at naa, faerfremt de tun for Alvor vilde gribe den Haand, der rakkede dem. Provsen havde selv en Gang været enbarføddet fattig Bondebæng. Da Tomas havde det, kom han først rigtig med og — selvbevægelig som han var — hengav han sig helt i Bestuelsen af de brogede Billeder, Læseren opvullede for ham. Det strange Arbejde, den udholende Læning, der stude gaa i Forvejen, sprang han over. Han saa længer frem. Snart tænkte han sig som Præst paa en Præbifikats, snart som Provi paa Skolevikariats. De svingede nu ind i Gaden. Paa hver Side stod høje Popler med Grenene strakt lige i Vejret i den blifflige Aften, ikke en Kvist tørte sig. Trærne svingede jo alde-

les de Soldater med høje Bjørnestindshuer, han en Gang havde set. Og saa blev de Soldater med høje Bjørnestindshuer. De stod med strubret Gæver, tavse og stille uden at blinke med Øjnene. Selv gik han som Officer gennem Rækkerne. Saa-danne lofende Fremtidsbilleder flydede ham, mens han undrende lyttede til Læserens Ord. De havde nu naaet hans lille Hjem. Han løb ind for at fortælle. Gemt i Øjnerne sov han snart efter sundt og trygt, og i Drømme saa han det altsammen igen, langt sønnere. Der var intet, der forstyrrede Illusionen, i Drømme var det altsammen virkelig naaet. Ikke længe efter hvilede ogsaa Fader og Son i Sønnens Arme hjemme i Stolen. Læseren drømte ogsaa. Det var om Stjernehimlen; men alle Stjerner var blevne Røds, der hang i røde og hvide Vaand paa blaa Grund, og i Drømme talte han atter om de umaadelige Afstande imellem Stjernerne og Jorden.

2.

Femten Aar var gaaet. Hvert Aar havde bragt sine Gaver. Strängt Arbejde og saa lige det daglige Brød til de fleste, Læserer til nogle, Smil til andre. Hvert Aar havde holdt sin lille Udskrivning i Byen, oftest blandt de gamle eller ganske spæde, Stundom ogsaa blandt de unge. Stolen stod endnu paa samme Sted. Den havde for kort siden faaet et nyt Lag, den saa snarere fornyet end foraldet ud. Med Læseren var det anderledes. Han havde strantet det sidste Aar. Det havde været galt med Brystet længe Tid, og nu var det rent galt. Der var nok ikke andet at vente paa end Døden, mente Folk.

Det var sidst i Oktober. Efteraarsstormen havde taget fat med Kraft. De høje Popler rejede sig, saa det knagede i de nøgne Grene. Bladene havde Stormen afspillet, og saa vilde den ikke en Gang undse dem paa sin Jorden. En Del havde samlet sig i en lille Bunte, men Blæsten som og jeg dem fra hinanden, saa det raslede. Nogle sagde ned i de vaade Vejrstreker; der fik de endelig Fred. Blæsten kunde ikke naa dem fra den Kant. De øvrige pilkede af Sted op ad Gaden. Et Djevlsk hentes Blæsten af hvile, Poplerne rettede Grenene, sagde af saa de stærkest sajede i Ro. Bladene laa, som de lullede, skælvende af og til høgt for, hvad der forestod. Paa en Gang tog det fat igen. Med hvin kom Stormen. Poplerne maatte bydere og bydere ned, Grenene ballede imod hverandre. Uvejret tog til.

Det var Aften. I Stolen saa Læseren meget sig. En gammel, trofast Pige, der havde tjent ham i mange Aar, plejede ham. Saa godt hun kunde, sagde hun at holde Blæsten ude. Væbningerne mellem Rammen og Karmen i Vinduerne havde hun tættet ved paaklistrede Papirstrimler. I Dag havde hun end videre hængt Tæpper for; en gammel Frakke gjorde Tjeneste, hvor Tæppet ikke naaede, for Vinden stod paa. Frisk Luft lullede hun ind til den sng ved at aabne Døren til Stuen ved Siden af. Op mod den bageste Væg i Værelset stod Sengen. Der laa en ubræret Stikelse. Aarene og Sngdommen havde sugat af hans Kraft. Kinderne var indfaldne, og Øjnene saa dybt i Hovedet. Han saa ene i den halvmerke Stue. Det spogte Skin fra den lille Lampe, der stod paa Bordet mellem Medicinlæser, formaaede tun daarligt at oplyse Rummet. Den sng laa med et udfolbet Brev i Haanden. Der var Smerte i Ansigtets Udtryk, ikke blot legemlig, men sjælelig. Dog laa han roligt og stirede ud i Rummet. — Nu hørtes en svag Banten paa Døren fra Kjøkkenet; den aabnedes, Læseren vendte Ansigtet mod den indtrædende, men først da denne var kommet ud af Mørket og helt hen til Sengen, sendte han, hvem det var.

"God Aften, Tomas, velkommen!"

"Jeg skal hilse fra Marie." Han greb den snges Haand og trykkede den svagt.

"Tat!"

Hun vilde have været med, men vor lille Olaf var ikke rask, syntes vi; saa turde hun ikke gaa hjemme fra."

"Rej naturligvis — — synes J, Drengen er meget sng?"

"Ja, jeg tænker ikke, det betyder noget videre."

"Sid ned, Tomas!"

Han satte sig ned paa Sengen og vedses med Tomas, der var kommet ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Han satte sig nu ved Sengen og vedses med Tomas, der var kommet ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Det var et stort Brev, der kom ind i den lille Stue.

Unge Mænd "Ungdommens Raadgiver" ... DR. N. ROSENBERG CO., 80 Dearborn St., CHICAGO.

\$750.00 FREE ... \$750 GIVEN AWAY FOR CORRECT ANSWERS OF THREE NAMES.

Stand: navist Frohandel. Et uforslignligt Tilbud. ALNEER BROS., ROCKFORD, ILL.

og grundet hele den lange Dag, — men skal du ikke hjem?" "Nej, jeg kan godt blive her i Nat, Marie venter mig ikke, for hun ser mig."

"Tat, Tomas!" Du ved ikke, hvor meget godt du gør mig ved dine Besøg. "Ja, lad os dog aldrig tale om faadanne Smaating."

"Smaating . . . naa, jeg kan se paa dig, du vil helst, jeg skal tie . . . naa ja. — Jeg har tænkt saa meget over mit Liv i Dag, Tomas. Jeg er saa fattig, bundfaldig. Jeg har intet at tage med paa den store Rejse. Alt hvad jeg har levet for — det er forfærdeligt — det er ikke andet end Blandværk."

"Hvad er dog det for Tale!" "Det er Sandhed, det værre — Blandværk alt sammen!" "Da har Provsen jo dog altid talt rosende om deres store Dygtighed og Flid."

"Ja Provsen; men her gælder hans Unbefaling nok ikke." (Sluttes.)

Ojet. Alle Former af Betændelse i Ojet helbredes under Garanti. Wurlitzer's U.S. Register-Græbrald.

Salg af Herford Kvæg. I Sioux Falls, S. Dak., 15de Martz 1904 og Valley City, N. Dak., 1te April 1904.

Dampstiftsbilletter. 23 Standover, som er bleve bebrødet af de Maaned, vedline, at jeg er den eneste i Amerika, som kan helbrede. DØVHED OG ØRESUSNING.